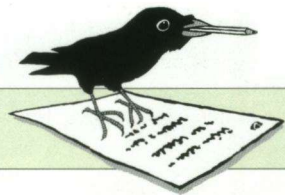

Reacties

Ringmussen

Met enkele dagen verschil verschenen de bijdrage van Pierre Maréchal over de Ringmus (*het Vogeljaar* 52 (5): 243-249) en de bekendmaking van Vogelbescherming Nederland dat bij de Nationale Tuinvogel Top-Tien van 18 en 19 december 2004 deze soort de tiende plaats in de wacht had

gesleept. Sovon-medewerkers hadden hun twijfels over de juistheid van die positie. Vindt Sovon die tiende plaats geflatteerd? Of juist niet? Twijfelt men of niet alle tuinvogeltellers het verschil tussen Ring- en Huismus onder de knie hebben? Mogelijk. Hoe dan ook, in de tuin hier, in Maasdam,

kwam de Ringmus bij de tuinvogeltellingen in zowel 2003-'04 als 2004-'05 veruit als nummer één uit de bus.

Aanvullend op hetgeen Maréchal vermeldt over het menu van de Ringmus, is hier de oorzaak ongetwijfeld het verstrekken van voedsel. Dat begon in winter 2002-'03 toen, voor het eerst, tijdens een vorstperiode de tuinvogels een zaadmengsel werd verschaft. Daarop kwamen óók enkele Ringmussen af. Dat was een première en het gaf plezier, dus die zaadmengsels verschenen de daaropvolgende winters weer op het gazon. Steeds meer waren er Ringmussen, die ook de vetbollen en pindasnoeren annexeerden, waarbij ze zich niet de kaas van het brood lieten eten door mezen, Vinken noch Huismussen. Het gezelschap telt inmiddels twintig tot vijftientwintig individuen, waarmee de soort qua aantal dagelijks glansrijk nummer één staat. Ze verschijnen 's morgens niet voor negenen, achtereenvolgens arriverend in kleine groepjes. Deze vallen vanuit een redelijke hoogte in, hetgeen wellicht betekent dat ze van tamelijk ver komen. De eerste verschijnen in oktober, de laatste verdwijnen in april.

's Zomers geen Ringmussen. In de winter 2002-'03 wist de wijksperswer er ten minste één te grazen te nemen en vloog zich eentje dood tegen de glazen pui. De bewuste tuin ligt in een circa vijftientwintig jaar bestaand uitbreidingsplan van Maasdam, een uitbreidingsplan zoals er ten minste een paar duizend zijn in dit land. Maasdam ligt in de Hoeksche Waard, op de klei van Zuidwest-Nederland, met rondom het dorp grootschalige akkerbouwbedrijven, die als hoofdproducten tarwe, aardappelen en suikerbieten verbouwen. Eind jaren negentig van de vorige eeuw kwam het broedbestand van de Ringmus in de streek uit op 600 tot 610 paren.

Omdat de Ringmus in Nederland te boek staat als overwegend standvogel, zullen het waarschijnlijk Hoeksche Waardse vogels betreffen.

■ Gerard Ouweneel, Maasdam.

Nog een barre herinnering aan Oostmahorn

Aan Gerard Ouweneels barre herinneringen aan Oostmahorn en omgeving in *het Vogeljaar 52* (6) kan ik de volgende herinnering toevoegen:

In de lente van 1966 - ik was negentien - logeerde ik een paar dagen bij familie in Oostmahorn om vogels te kijken. Die liefhebberij was ontstaan tijdens onze vakanties op Texel, waarbij mijn ouders met kinderen aan vele excursies in natuur- en vogelreservaten deelnamen. Vanuit Oostmahorn wilde ik naar Schiermonnikoog en via de Banckspolder richting Paesens-Moddergat. Een oom die bij rederij Wagenborg werkte, bood me aan om eerst maar eens mee te varen met het werkliedenbootje naar het werkeiland Lauwersoog, van waaruit de Lauwerszeewerken werden uitgevoerd. Daar zou ik het droogvallen van het wad kunnen afwachten en zien welke steltlopers kwamen foerageren.

Aan de oostkant van Lauwersoog tuurde ik met de kijker over het wad. Al snel stonden er drie gewapende mannen achter me, die me meenamen, fouilleerden, mijn portemonnee, horloge, sleutels en schoenveters afnamen, me ondervroegen en opsloten in een bouwkeet, zonder te willen zeggen wat er aan de hand was. Ik hoorde een helikopter landen en na verloop van tijd weer vertrekken. Later bleek Prins Bernhard op bezoek te zijn geweest. Weer vrij was de aardigheid van het vogelen er die dag voor mij af. Ik nam het eerste bootje terug naar de wal. In 1981 won ik een eerste prijs in de fotowedstrijd van het natuurtijdschrift *Grasduinen*. Niemand minder dan Prins Bernhard reikte de prijzen uit, in Amsterdam. 'Wie weet biedt het protocol wel een gaatje om hem te vertellen hoe hij vijftien jaar eerder op Lauwersoog mijn dagje vogels kijken bedierf,' dacht ik, misschien erg naïef. Maar zover kwam het niet... Ik kreeg griep en in mijn plaats reisden mijn vrouw en zoon af naar de prijsuitreiking.

■ Koos Dansen, Arnhem.